

Teodor Križka
Zo zápisníka
zúfalca
(úryvok)

33

*Každučké ráno vstávam prvý raz,
darmo mi večer
do tváre napľuli.
Hoci mi stokrát
nohu podložil zlý.
Naučil som sa zabúdať
odpustením,
aby som nekrmil besov
a nepridával bolesť
tým, ktorí za nič nemôžu
a ktorých mám rád.
Ale ešte bolia kolená
po nešťastnom páde.
Ešte nezmizli chrasty
z poškodenej tváre.
A srdce?
Srdce bolieť nikdy ani neprestalo
a neprestane,
krvácalo
a bude krvácať
ako prameň
v boku stráne pod horou.*

34

*Každučké ráno vstávam prvý raz.
Možnože nie som básnik,
neoslavujem telá ľahkých žien,
ani neprelievam hrdlo
krčahmi vína,
len s bážňou
ako nehodný hriešnik
Telo a Krv Kristovu
prijímam
po kvapkách.
Ale zďaleka-predďaleka,
spoza nebeskej oblohy,*

*z trávy a srdca,
práve tak ako zo Svätého písma,
oslovuje ma Logos.*

*Spievam
ako pradávny pastier oviec,
keď z vrby vytíkal píšťalku,
aby si pohovoril s vtákmi.*

*Spievam ako starec
do rytmu svojich krokov
a pútnickej palice.*

*Spievam,
lebo Duch mi nadúva plúca
ako mechy organu,
ako mechy gájd
a na rebrá ako na registre
hmatá mi prstami bolesť.
A bolesť sa veru nestará,
že je tak ďaleko
od Bacha k ôsmim tónom
kozieho mečania.
Bolesť, tá maľuje,
kreslí, vytesáva,
píše básne,
bolesť, chudoba
a láska,
tie odjakživa
musia spievať,
aby vám nepuklo srdce.*

*35
Každučké ráno vstávam prvý raz.
Vychádzam z domu ako žobrák,
aby som sa o bohatstvo
podelil
s menšími bratmi
na nebi, v kroví, pod nohami.
Mlčanie hádzem rybám,
krkavcom vlastnú závišť a zášť,
chytrosť a klamstvo líškam,
králikom smilstvo.
A čo ony?
Čože mi ony vrátia?*

*Ajajáj, koľko mi len dávajú
moji diví menší bratia!
Domov sa vraciam
bohatý ako kráľ,
pokorný a krotký.*

*Zo zápisníka
zúfalca*

36

*Každučké ráno vstávam prvý raz,
ďakujúc Bohu,
že prosil na ulici
o zopár centov,
a ja som v dlani
nezadržal mincu.*

*Chvíľu som síce váhal,
či peniaz nepôjde prepiť
do najbližšej krčmy.*

*Ale pozrel som sa
do jeho mrzkej tváre
a spoznal som ho,
ako mnísi spoznali*

*Leva Nikolajeviča Tolstého,
keď v prestrojení za žobráka
navštívil kláštor.*

*Tolstoj prišiel pokúšať
a ty preveriť
moje skôrnatené srdce.*

*Vďaka ti, Pane,
že si ma neodvrhol.
Že som predsa len v dlani
nezadržal mincu.*

*Ved' som len vrátil
tvoje z tvojho.*

37

*Každučké ráno vstávam prvý raz,
no po tisíci raz sa poberám
z domu do domu.*

*Neberiem si nič
okrem sandálov a palice,*

ba aj tá palica iba stojí
opretá o stenu.
Moja púť je dlhá.
Dlhšia než púte všetkých cestovateľov
dovedna.
Nechystám sa na severný pól,
ani do Indie či Nepálu,
nepotrebujem objaviť Ameriku.
Ameriku nakoniec objavili Indiáni
dávno pred Kolumbom.
Vypravujem karavánu
svojich bosých nôh
k ďalekým kontinentom,
ku nevideným galaxiám,
za hviezdne hmloviny
bez toho, aby som sa
pohol z miesta.
Posúvam svoje ťažké nohy
hlboko do buniek,
do jednotlivých atómov,
až za Higgsov bozón,
na prah večnosti.
Postavím sa tam
ako Hieronymus Bosch,
aby som uvidel
omyly vlastného života.
Veľké veci vidno z odstupu,
však, drahý Sergej Jesenin!

38

Každučké ráno vstávam prvý raz,
neopakovateľne si zopakúvam
tú istú školu,
ten istý ročník,
svoj údiv, svoju úzkosť,
svoju pýchu i svoju pokoru,
ten istý prepadáak.
Neviditeľný učiteľ
dáva mi
tú istú viditeľnú,
konkrétnu úlohu
stále dokola.

Opakujem po ňom písmenká,
najskôr kolmú čiaru
namiesto veľkého „I“,
potom „i“ malé,
neskôr elipsoidné „O“,
veľké i malé,
tak jedno písmeno po druhom,
až nakoniec „A“ a „Z“.

Ešte prv, ako si umyjem zuby
a pred zrkadlom
chytím do rúk
ako do zátvoriek
svoju tvár.

Zátvorky,
Božie dlane,
„A“ a „Zet“,
vlastne „A až „Zet“!
Iba v nich existuje niečo,
za nimi niet ničoho.

V detstve mi takto
chytal do rúk
hlavu aj môj otec,
prehadzoval si ju
z dlane do dlane
a spieval:
„Osievali múčku
v deravom klobúčku.
Čo naosievali,
to aj popredali...“
Osievaj ma, Bože,
v deravom klobúčku
svojich dobrotivých rúk,
spievaj mi, prosím,
svoju riekanku,
mne dospelému dieťaťu,
žehnaj mi
jurodivou blaženosťou,
sebe na radosť,
besom a chytrákom
na posmech.

39

*Každučké ráno vstávam prvý raz,
aj keby sa práve za oknami stmievalo,
akože sa stmieva
na časy budúce.*

*Muži sa budú podobat' na ženy
a ženy na mužov,
budú si vlasy strihať nakrátko
a nosiť nohavice...*

*Videl som ženu v detstve,
nosila nohavice po otcovi,
no nik jej neubližoval,
všetci vedeli, že je plem-plem.*

*Dnes si už väčšina žien
oblieka nohavice
a plem-plem sú ženy
so sukňou pod kolená.*

*Ale to nie je koniec,
to sa iba lístie pohlo,
to lístie na Judášovej osike,
to lístie Zjavenia.*

40

*Každučké ráno vstávam prvý raz,
na vlastnej koži hľadám
ešte voľné miesto.*

*Zapisujem tam všetky tvary,
čo po mojom piesku
kreslí kyvadlo,
čo na moje pergameny
píše seizmograf.*

*O umenie sa nestarám!
Nakoniec, aké umenie,*

*keď si len elektronickým ďalekohľadom,
alebo ďalekohľadom matematického predpokladu,
prezerám ďalšiu pehu
na Božej tvári,
aby som zistil, že je to
obyčajná čierna diera,
kde dejiny plynú naopak.
Ale keď sa lepšie sústredím,
vidím ornament*

ako Boží znak,
ako Božiu pečať.
Moja milá mi kedysi
darovala výšivku
plnú takých znakov -
jej prsty ich vyšívali
po bielom plátne
ultramarínovou niťou,
ako prsty žien
preberajú
zrnká ruženca.

41

Každučké ráno vstávam prvý raz,
ako mních prepisujem
tú istú knihu
stále dokola,
akoby som ju práve objavil.
Začínam majuskulou,
akoby som prešľapoval
z nohy na nohu
podobne
ako skokan o žrdi.
Nič to, že ju onedlho
rozfúka vietor.
Ved' zajtra nastane opäť
prvé ráno,
rovnaké a iné
ako všetky prvé rána
doposiaľ pred ním.
Dôležité je dajako začať,
a ako sa odrazíš,
taký bude tvoj skok.
Nuž starostlivo prešľapujem
z nohy na nohu,
píšem svoju vieru,
lásku i nádej
odtlačkami
sústredených chodidiel.
A môj skok je potom
ako obraz,

ako príbeh,
ako legenda,
pravdivejší než
môj neduživý výkon.

Zo zápisníka
zúfalca

42

Každučké ráno vstávam prvý raz.
Čo ako sa usilujem,
čo ako sa namáham,
nikdy nevyspievam svoj smäd,
nikdy nevyspievam vodu.
Oboje prichádza ako dary nebies.
Smäd, aby sme túžili,
a voda, aby sme sa neusúžili na smrť.
Opäť tie zátvorky,
opäť tie Božie dlane,
opäť celá abeceda
smútku a radosti.
Smädný som ako púšť,
vyprahnutý až na dno,
keď odo mňa poodstúpiš, Pane,
hoci len naoko.
Som ako mŕtvy,
ktorého posypali zrnom,
ako ty obsýpaš
hviezdami nočnú oblohu.
Ale keď sa mojej mŕtvej hrude dotkne
voda,
zrno ožije.
Púšť nie je mŕtva.
Púšť je len
zem bez vody,
ako keď človek
zostáva bez Boha.
Kade chodím,
požičiavam si vodu
z Božích dlaní,
nate, napite sa,
a sám zostávam smädný,

aby som nikdy
neprestal túžiť,
veriť a milovať.
Zo zápisníka
zúfalca

43

Každučké ráno vstávam prvý raz.
V mladosti som chcel postaviť katedrálu
ako metafyzický koráb,
ktorý transponuje k Bohu človeka.
Zovšadiaľ som počul
o hľadaní bájnej Šambaly,
o bráne do druhej dimenzie.
S ľútosťou som sa prizeral
šialencom, ktorí chceli utekať,
aj keď utiecť sa pred sebou
nedá ani do seba.
No mám pre nich pochopenie.
Ani ja nie som nič iné
ako zúfalec.
Hoci nesedím v jaskyni
vo výške štyritisíc metrov nad morom
a nirvány sa bojím
ako čert kríža,
lebo nirvána je nič iné
ako smrť zaživa,
rovnako stále iba hľadám
i v prútenom kresle na dvore,
modlím sa, vzývam a chválím
Toho, ktorý je, lebo je
a je Všetko vo Všetkom,
a bez Neho nie je nič, čo je.
Ani ja by som nebol bez Neho,
ani tento dvor a stromy,
a vtáky by mi nespievali
o Ňom, keby sa im zatajil,
a ani ja by som Naň nemyslel,
keby nebol,
lebo človek nemôže vymyslieť
nič, čo neexistovalo
dávno pred jeho myšlienkou.

A tak ho poznávam vierou,
že On pozná mňa,
a poznal ma ešte pred mojím narodením,
a pozná celý môj rodokmeň,
veď stvoril Adama.

A poznávam ho láskou,
lebo ako má dieťa poznávať Otca,
ktorý mu daroval život!
A hľadím všade navôkol s nádejou,
že je tu,
že stále je nado mnou,
pri mne i vo mne,
inak by som nebol,
a keby som aj náhodou mohol byť
bez Neho,
bolo by mi v takom bytí otupno.

A o tom všetkom spievam,
a svoj spev nenazývam umením,
lebo umenie zabudlo na Boha,
umenie sa mu dokonca rúha.
V mladosti som chcel postaviť katedrálu,
neskôr aspoň malú kaplnku,
potom aspoň z dreva vystrúhať kríž,
alebo kúpiť podobizeň
Panny Márie
a uložiť ju vo výklenku
brala, ktoré som si vyhliadol
v jednej z bočných roklín
Veľkého sokola.

Nič z toho už nevládzem.
Vládzem však ešte ustávať
každé ráno ako prvý raz
a velebiť tvoju slávu, Pane!

Zo zápisníka
zúfalca

44

Každučké ráno ustávam prvý raz
a ty ma týmto ránom objímaš,
ako si objal celou svojou mocou
každého, kto sem chodí po chlieb, po soľ.

Netreba mnoho soli, sol' je ako sol
na stupnici, len ako láska, pád a bôľ,
no ak je v rane čo len štipka soli,
neznesiteľne taká rana bolí.
Stačia mi v ranách kvapky vlastných slz,
ty nado mnou bdej, pri živote drž
nezbedné dieťa, zavrhnutiehodné
v ustatom spánku, ešte viac však vo dne.
Chráň si ma vo dne v noci, napríklad,
zobud' ma po prvý raz ešte tisíckrát.
Ó, milostivá láska, štedrá, dobroprajná,
neobchádzaj môj spánok, zobúdzaj ma!

Zo zápisníka
zúfalca

45

Každučké ráno vstávam prvý raz,
aby som prijal tvoju ponuku,
na čokoľvek ma, Pane, pozývaš,
na plátno, na vrkôčik pamuku.
Navliekaj si ma uškom do ihly,
pomedzi nitky vsúvaj do plátna,
veď moje prsty nič by nestihli,
čo stíha tvoja ruka obratná.
Na dávny ornament a na nehu
vyši mi tvár a neobíd' môj driek.
Povyšívaj si ma steh po stehu
až do ostatku, jednu z výšiviek.

46

Každučké ráno vstávam prvý raz,
na svoju matku myslím,
na jej tvár a ruky,
na láskavosť a pokoru,
s akou brala do rúk
modlitebnú knižku
so zlatým krížom
na zelenom prebale.
Prežehnala sa
a šepkala tie zázračné slová,
ktoré ma predbehli
o mnohé roky,

kým som nedozrel,
kým som pod ťarchou údelu
nepadol na kolená
v komunistickej Moskve
a so slzami v očiach
nevyriekol Otčenáš...

Pán Boh bol ku mne dobrotivý
na príhovor matky,
ktorá ho milovala
tak úprimne a pokorne,
ako milovala svojho
neveriaceho manžela.

Odišiel som ako panteista,
vrátil som sa ako katolík,
požehnaný otcom Mazejkom
v chráme svätého Ľudovíta IX.

Stal som sa tam
krstným otcom moslimského básnika
Bahautdína
a našiel cestu
ku katakombálnej Cirkvi.

Tritisíc výtlačkov
Svätého písma som
prepašoval cez hranice
pre ruských básnikov,
smädných po Bohu
ako púšť po vode.

Na matku myslím,
ktorá ma nenapomínala,
iba sa za mňa modlila.

A ja som sa modlil za ňu,
i za neveriaceho otca,
ktorý zomrel s modlitbou
na ochrnutých perách.

Na matku myslím,
na jej studené ruky,
ktoré som jej pohládzal,
keď odišla.

Stále sa za mňa modlí,
oroduje za svoje hriešne dieťa,
za úbohého básnika,
ktorý už nepotrebuje viac,

iba svedčiť.

*Zo zápisníka
zúfalca*

47

*Každučké ráno vstávam prvý raz,
za múrom, za hradbami
ako básnik Jozef Tóth,
kňaz podľa Ježišovej voľby,
ožarovaný kobaltovou bombou
Sviatosti oltárnej.*

*On, slovenský Dávid,
z rodu sedliakov na dvore grófa Zičiho,
necúvol pred hlavňou nyilašovca
okamih od smrti,
ani pred zvolou satanského režimu,
nepodľahol strachu
ani zvodom mamonu
ako mnohí jeho vrstovníci.
Do vyčerpania pracoval
vo vinici Pánovej
a po nociach plakal,
umýval potajme oči
svojho utrápeného ľudu
vlastnými slzami,
písal zaň žalmy.*

*Celý život za múrom, za hradbami
ľudskej pýchy a sebaklamu,
zanechal toto ponížené miesto mne.*

*Prikladám pery na kameň,
šepkám do puklín
vytrvalé prosby
o hriešne mestá.*

*Ja, maličký Abrahám
slovenského národa,
zúfalo prosím Boha,
oddial' trest, Pane,
už len pre lásku k Tebe
básnika Jozefa Tótha!*

*Zo zápisníka
zúfalca*

48

Každučké ráno vstávam prvý raz,
akoby som vstal ozaj naposledy
z chudoby svojej, z nekonečnej biedy
do kráľovstva, kde nový plášť mi dáš,
nebeský Otče! Ako ľaliu
oblečieš moju dušu tebou čistú,
naplníš cievy ako žily listu
vznešenou krvou, nech sa napijú.
Bez teba mohol by som vypiť sud
drahého vína, na smrť opiť zmysly,
zhorklo by, všetok cukor by bol kyslý,
len prázdnotou by plnil som si hrud'.
Žil som však s tebou, a žil veľmi rád,
a nádejam sa, nekonečne dúfam,
že moja duša speje k твоjim rúcham,
ako k nim speje rieka, les i sad.

49

Každučké ráno vstávam prvý raz,
lístie na stromoch jesenne sa hýbe,
pribúda falošných prorokov,
jeden cez druhého prekríkujú sa
ohlasovatelia osobných náhľadov,
insitných pohľadov za horizont,
súkromní kazatelia súkromných proroctiev,
apologéti dávno vyvrátených,
no starostlivo zabudnutých omylov,
širitelia logických skratov,
dezinformátori diabli.
Sám im už-už občas naletím,
taká je ľudská túžba po spravodlivosti a pravde.
Ale keď si ich proroctvá priložím
na šifrovaciu mriežku Kristovej zvesti,
zakaždým vychádza mi blud.
Nik nemiluje viac ako ten,
kto život odovzdá za brata!
A títo neobetúvajú ani cent
z vlastnej peňaženky,
za svoje slová si nedajú
ani len špendlíkom pichnúť do zadku,

nieto aby nasledovali stráže
dobrovoľne na kríž.
Nenapravia svoju úzkosť
a svoje zapretia,
kým kohút trikrát nezakikiríka,
neokúsia kríž dolu hlavou,
nedajú sa bičovať,
nepoložia svoju šiju na klát
pod ostrie diablovho meča.
Nezrieknu sa svojho dieťaťa
v spore dvoch matiek, falošnej a pravej,
pred Šalamúnom
ako skutočná matka.
Niet v nich toľko lásky,
aby sa zriekli najdrahšieho, čo majú,
len aby mu zachránili život.
Proroci, žreci, mágovia,
lámovia aj dalajlámovia,
veštcí a veštice, čítači a čítačky kariet,
tarotových i tých čipových,
interpretátori horoskopov,
trhnite si nohou.
Dostali ste iba toľko moci
pokúšať ľudskú vieru,
aby sa splnilo, čo je napísané
o posledných časoch.
A ja proti vám svedčím,
ani nie ako básnik,
len ako zúfalec,
čo sa drží brvna vo vlastnom oku
a slamkou z vašich očí
vesluje
v záplave informačného smogu.

Zo zápisníka
zúfalca

51

Každučké ráno vstávam prvý raz.
Prihováram sa básnikom,
ktorí sa ešte nenarodili,
tí žijúci
poradia si aj bezo mňa.

Môj odkaz je prostý,
ďakujte!

Ďakujte za všetko,
za dobré i za zlé,
za zlé hádam ešte viac,
lebo vás nenechalo
zaspať na vavrínoch.

Ďakujte, ak vám pľujú do tváre,
ďakujte, ak vás obviňujú nespravodlivo,
ďakujte aj za obvinenia pravdivé.

Ďakujte, že vás zamlčievajú,
že sa spokojne tvária,
akoby ste ani neexistovali.

Ďakujte všetkým,
najviac tým, ktorých ste
zodvihli na vlastné plecia,
podelili sa s nimi
o posledný okruh chleba,
pripínali im na hrud' chvály
ako medaily,
aby vás udali
vaším nepriateľom,
aby vás oklebetili
pred každým, koho si vážite.

Kedysi dávno
poznal som výtvarníka,
bol mlčanlivý
ako výtvarníci bývajú.
Ale na každý spor,
na každý nesúlاد,
na akýkoľvek prejav nepriazne,
tobôž nenávisti,
mal jediný liek:
„Treba mať rád!“

Nuž milujte,
budúci básnici,
a ďakujte,
ďakujte kolenačky,
že vaše matky
nešli na potrat.
Ďakujte všetkým,
úsmevom i bolesťou,
ďakujte slzami.

Zo zápisníka
zúfalca

52

Každučké ráno vstávam prvý raz.

*Naberám do dlaní
požehnanú vodu,
tvár si umývam.*

*Umytú tvár ponáram
do osušky
plnej z kvetov a lístia,
akoby som si na ňu nahrnul
lúku a les.*

*Akoby som si na tvár nahrnul
múdrost' predkov,
lebo tí dávno predou mnou
s námahou lúštili písmo
kvetov a lístia,
všetky ich tajomstvá,
a svoju námahu a pot
prepisovali do legiend
a do rozprávok.*

*Nemali času nazvyš
a síl mali nazvyš ešte menej,
ale čoho sa dotkli,
ožívalo ako lúka a les.*

*Drevenice bývali
ako chrámy:
pec na východ
ako oltár,
postel', kde si ľahol pes.
Na povale býval Rarášok
a v pivnici čerti.*

*I roboty bolo ako na kostole.
Nebolo veru času ani sily na škriepky.*

*Keď mama upiekla chlieb
v peci na dvore,
vzala ho do rúk
ako Sviatosť oltárnu,
trikrát ho krížom prežehnala,
pobozkala,*

a krájala,
a dávala
ako chlieb života.
Na všetko toto
a ešte všeličo iné
myslievam,
keď sa ráno umývam
božou vodou z dlaní,
a keď si potom ponorím tvár
do osušky
plnej kvetov a listia.

Zo zápisníka
zúfalca

53

Každučké ráno vstávam prvý raz.
Požehnaj, Pane, moje nemé ústa,
umy ich slovom, ako umývaš
potôčik cestou do samého ústia.
Vyras mi v hrudi prameň svojich vôd,
daj sa mi napiť, napoj iných smädných,
postav džbán svätej vody smädu pred nich,
ako si k chrámu položil svoj schod.
Daj smädu moju slabú vieru niesť
po púšti sveta, čo tak zlorečí ti,
ale nech nikdy nezovriem ju v päst',
ako to robia zlí a zanovití.

Zo zápisníka
zúfalca

54

Každučké ráno vstávam prvý raz,
vyplieštam oči, že som ešte živý,
že rieky nevyschli a nezhoreli nivy,
i že sa mojej duše dotýkaš.
Bojím sa hriechu, ale viac mám strach,
že nezachytíš hrôzu môjho pádu,
že ruky, ktoré milosť na mňa kladú,
roztvoríš ako opar na horách
a prepadnem ti medzi dlaňami,
nie horúci či studený, len vlažný,

už za života na pekelnom ražni -
namýšľajúc si, že ti oddaný.

55

Každučké ráno vstávam prvý raz.
Dvetisíc päťsto kilometrov vzdialený
prechádzam popri pamätníku
Alexandra Sergejeviča v Moskve.
Po Tverskom bulváre kráčam
k domu číslo 25,
kde narodil sa Gercen
a kde Jesenin recitúval svoje básne.
Ešte aj dnes tam stojí
Literárny inštitút, moja Alma mater.
Neďaleko odtiaľ,
na L'étang du Patriarche,
pri Patriarších prudoch,
na najmystickejšom mieste Moskvy,
kde sa podľa Bulgakova
„raz zjari, v hodine nezvyčajne horúceho západu slnka,
objavili dvaja muži“
a kde literátovi Berliozovi električka
odrezala hlavu,
ako mu predpovedal diabol
v prestrojení za profesora Volanda,
a kde dodnes stojí lavička,
na ktorej viedli fascinujúci
rozhovor o existencii Ježiša Krista,
čítam si útlu knižočku
neznámeho básnika Arsenija Tarkovského.
Nemôžem ani tušiť,
že iba o pár rokov nato
uvidím autobiografický film jeho syna
Zrkadlo
a hneď nato ma taxíkom dovezú
k milovanému básnikovi.
Na stole budú žiariť čerstvo natrhané jahody
v lúčoch slnka,
ktoré sa rozleje cez siete záclon
a dvere sa práve zabuchnú
za mládežou, ktorá ovocie priniesla
len tak, z úcty k veršom.

Vidím ponad hlavy študentov
modré oči *Ludmily Bukiny*,
prvej ruskej poetky, s ktorou sme si
celé hodiny čítali
navzájom svoje básne.

Nič sa už nevráti
a ani netreba, aby sa čokoľvek vracalo,
lebo všetko bolo, je a bude,
nakolko žije v nás,
a bolo, je a bude,
lebo odjakživa driemalo v Bohu
ako možnosť,
po ktorej sme siahli
a listovali v nej
ako v knihe z vesmírnej knižnice.

Zo zápisníka
zúfalca

58

Každučké ráno vstávam prvý raz,
len jedno krídlo klavíra,
len osamelé krídlo harfy.
Uľútostilo sa Duchu krídla
odlomeného z lásky anjela,
keď vanul okolo.
Nepožehnal mu druhé krídlo do páru,
ale z vlasov, čo mi vypadli,
uplietol struny
namiesto peria,
aby mal čo rozochvieť,
až opäť pôjde okolo.
A tak tu každučké ráno
vstávam prvý raz,
na Ducha čakám
ako rybár,
čo chytá kruhy na vode.
A Duch si prisadne,
oblapí ma okolo pleca,
zavše si aj na plece položí
hlavu
dojatú mojím smútkom.

*Laktom ma štuchne,
usmeje sa,
nech mi ani náhodou
nepukne srdce.
Keď sa mu žalujem,
ako dlho tu čakám
na Ducha,
a Duch nie a nie
navštíviť moju neduživú dušu,
dýchne do mojich strún,
pesničku vylúdi.
Že je predsa len blízko.
Že sa ma dotýka.
Že ma privinul na hrud',
len ho nemôžem rozlíšiť
pre oči zahmlené slzami.*